

Arrest

nr. 205 091 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: XX

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2018 *“tot einde van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod en terugleiding tot de grens en vasthouding met het oog op verwijdering”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2018 om 13 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid *rationae temporis* op.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De bestreden akte werd op 22 mei 2018 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 23 mei 2018 over tien dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 7 juni 2018 aan de Raad per fax overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 1 juni 2018 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid, van de vreemdelingenwet werd in de beschikking, waarbij de partijen werden opgeroepen, aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoeker werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

In het verzoekschrift wordt de laattijdigheid van het beroep niet toegelicht in die zin dat niet werd aangetoond dat de laattijdige indiening van het beroep aan overmacht te wijten is.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij oprecht overtuigd te zijn dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd betekend op 29 mei 2017. Verzoeker meent dat er minstens onduidelijkheid bestaat over het moment waarop de bestreden beslissing werd betekend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de akte van kennisgeving ondertekend is door mevrouw V. V. D. E., gevangenisdirecteur, en dit op 22 mei 2018. In deze akte van kennisgeving verklaart zij dat zij verzoeker kennis heeft gegeven van de beslissing van 16 mei 2018 en dat dit op 22 mei 2018 gebeurde. Verzoeker ondertekende de akte van kennisgeving vervolgens onder de zinsnede *“Ik verklaar de kennisgeving van deze beslissing(en) te hebben ontvangen”*. Hieruit blijkt onomstotelijk dat de beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht door mevrouw V. V. D. E., gevangenisdirecteur, en dat dit op 22 mei 2018 gebeurde.

Op het moment dat verzoeker naar het gesloten centrum werd overgebracht, zijnde 29 mei 2018, tekende de centrumdirecteur/zijn gemachtigde, de heer J. V., de beslissing af. Hierbij wordt geen melding gemaakt van enige kennisgeving door de centrumdirecteur/zijn gemachtigde aan de verzoekende partij. Er bestaat dan ook geen onduidelijkheid over het moment waarop de bestreden beslissing werd betekend aan de verzoeker.

Het moment van aftekening door de centrumdirecteur/zijn gemachtigde kan dan ook niet worden aanvaard als het moment waarop verzoeker kennis nam van de bestreden beslissing. De beroepstermijn begon dan ook niet vanaf 29 mei 2018 te lopen.

Onderhavige vordering tot schorsing moet dan ook als onontvankelijk worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DIGNEF